

15. Μέγας Αθανάσιος: αγωνιστής της ορθής πίστης

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- τη ζωή του Μεγάλου Αθανασίου
- το θεολογικό του έργο.

Στις κρίσιμες στιγμές του 4ου μ. Χ. αιώνα, όταν κλυδωνιζόταν η Εκκλησία από την αίρεση του Αρείου, την οποία γνωρίσαμε στην προηγούμενη διδακτική ενότητα, στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου παρουσιάστηκε μια σημαντική εκκλησιαστική προσωπικότητα: ο Μέγας Αθανάσιος.

α. Ζωή αφιερωμένη στον αγώνα για την αλήθεια και την πίστη

Ο Μ. Αθανάσιος γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου το 295 μ.Χ. Από νεαρή ηλικία τον απασχολούσαν τα συγκλονιστικά ερωτήματα για την ανθρώπινη ύπαρξη, γι' αυτό και σπούδασε θεολογία και φιλοσοφία.

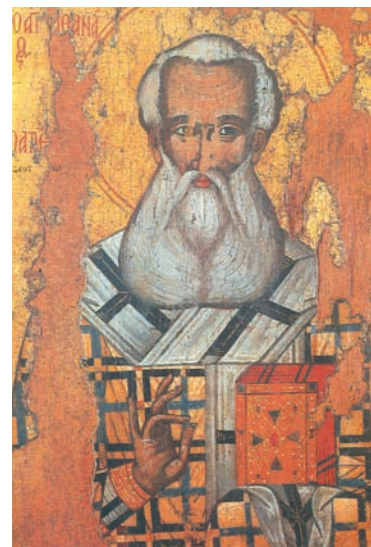
Στην Α' Οικουμενική Σύνοδο, στη Νίκαια, το 325 μ.Χ., λόγω της ευρείας θεολογικής του παιδείας ο Μ. Αθανάσιος συνόδευσε τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας Αλέξανδρο με την ιδιότητα του γραμματέα. Συμμετείχε στις θεολογικές συζητήσεις και αντιμετώπισε τον Άρειο, ο οποίος υποστήριζε ότι ο Χριστός είναι κτίσμα του Θεού και αρνιόταν ότι είναι Υιός του Θεού και, επομένως, αληθινός Θεός. Ο Μ. Αθανάσιος τόνισε ότι ο Χριστός είναι Υιός του Θεού, «ομοούσιος» με τον Πατέρα Του, δηλαδή «Θεός αληθινός», και ιδιαίτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδας. Η θεολογία του Μ. Αθανασίου αποτέλεσε τη βάση για τη διαμόρφωση των επτά πρώτων άρθρων του Συμβόλου της Πίστεως από την Α' Οικουμενική Σύνοδο.

Ο Μ. Αθανάσιος το 328 μ. Χ. εξελέγη Πατριάρχης Αλεξανδρείας, με τη συμμετοχή και του λαού στην εκλογή του. Παρέμεινε πιστός στις αποφάσεις της Α' Οικουμενικής Συνόδου μέχρι το τέλος της ζωής του. Λίγα χρόνια μετά την εκλογή του, ο αυτοκράτορας Μ. Κωνσταντίνος υποχώρησε στις πιέσεις των επισκόπων-οπαδών του Αρείου και ο Άρειος επέστρεψε από την εξορία στην Αλεξάνδρεια. Τότε, ο Μ. Αθανάσιος αρνήθηκε να υποταχθεί στις αυτοκρατορικές πιέσεις

Ο Χριστός έγινε άνθρωπος, για να γίνουμε εμείς θεοί. Φανερώθηκε με ανθρώπινο σώμα, για να μπορέσουμε εμείς να έχουμε ορθή αντίληψη για τον άορατο Πατέρα. Υπέμεινε την ατίμωση από τους ανθρώπους, για να κληρονομήσουμε εμείς την αθανασία

(Περί ενανθρωπήσεως, 54, Β.Ε.Π.Ε.Σ. τόμ. 30, έκδ.

Απ. Διακονίας, Αθ. 1962, σελ. 119).

Άγιος Αθανάσιος, φορητή εικόνα.

και να ακυρώσει τις αποφάσεις της Α' Οικουμενικής Συνόδου που καταδίκαιζαν τον Άρειο, γι' αυτό και εξορίστηκε στα Τρέβιρα της Γαλλίας, απ' όπου επέστρεψε το 337 μ.Χ. Οι διάδοχοι του Μ. Κωνσταντίνου, είτε επειδή υποστήριζαν τον Αρειανισμό είτε την εθνική λατρεία (Ιουλιανός), εξόρισαν άλλες τέσσερις φορές τον απείθαρχο στη θρησκευτική τους πολιτική Μ. Αθανάσιο. Συμπαραστάτης του Μ. Αθανασίου στάθηκε πάντα ο λαός της Αλεξάνδρειας και οι μοναχοί της ερήμου, τους οποίους συχνά επισκεπτόταν για παρηγοριά και στήριξη.

Ο Μ. Αθανάσιος υπήρξε και πολυγραφότατος συγγραφέας. Τα έργα του είναι: *δογματικά, απολογητικά, ερμηνευτικά και ασκητικά*. Ο Μ. Αθανάσιος απεβίωσε στις 2 Μαΐου του 373 μ.Χ. Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του στις 18 Ιανουαρίου και στις 2 Μαΐου.

β. Η αγωνία και ο αγώνας του Μ. Αθανασίου για την αλήθεια

Ο Μ. Αθανάσιος έζησε σε μια εποχή, κατά την οποία η Εκκλησία κινδύνευε να χάσει την ταυτότητά της από την αίρεση του Αρείου. Ο Μ. Αθανάσιος αντέδρασε στην αίρεση αυτή χάρη στη φώτιση του Αγίου Πνεύματος και με εφόδια τη γνώση της Αγίας Γραφής και της Παράδοσης της Εκκλησίας. Τόνιζε ότι ο Υιός του Θεού προσέλαβε τη φθαρτή ανθρώπινη φύση και έγινε άνθρωπος, για να λυτρώσει το ανθρώπινο γένος από την αμαρτία, η οποία προήλθε από την πώση των πρωτοπλάστων. Ο Χριστός, επομένως, είναι Αυτός που διασφαλίζει τη σωτηρία των ανθρώπων, αφού είναι και άνθρωπος – εκπρόσωπος του ανθρώπινου γένους – και Θεός – Υιός του Θεού και Πρόσωπο της Αγίας Τριάδας.

Ο Μ. Αθανάσιος παρακολούθησε την Α' Οικουμενική Σύνοδο ως διάκονος – γραμματέας του επισκόπου Αλεξανδρείας Αλέξανδρου.

Κανείς άλλος δεν μπορούσε να μεταβάλει το φθαρτό σε άφθαρτο παρά μόνον ο ίδιος ο Σωτήρας που δημιούργησε τα πάντα από το μηδέν. Κανείς άλλος δεν μπορούσε να ξανακτίσει στους ανθρώπους το κατ' εικόνα, παρά η εικόνα του Πατέρα (ο Υιός και Λόγος του Θεού που το είχε δημιουργήσει και στην αρχή)· και κανείς άλλος δεν μπορούσε να κάνει το θνητό αθάνατο, παρά μόνον ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός... Κανένας άλλος δεν μπορεί να διδάξει για τον Πατέρα... παρά μόνον ο Λόγος Του που ρυθμίζει τα πάντα, ο μόνος μονογενής και αληθινός Υιός του Πατρός

(Περί ενανθρωπήσεως, 20, Β.Ε.Π.Ε.Σ. τόμ 30, έκδ. Απ. Διακονίας, Αθήνα 1962, σελ. 90).

Επιπλέον, ο Μ. Αθανάσιος στο θεολογικό του έργο καθορίζει και τις προϋποθέσεις για να συγκληθεί μια Οικουμενική Σύνοδος. Όταν εμφανίζεται μια νέα αίρεση, η Εκκλησία κατά τον Μ. Αθανάσιο, πρέπει πρώτα να καταφύγει στην Αγία Γραφή και στην Παράδοσή της. Κατόπιν, αν οι χριστιανοί δεν μπορούν να διακρίνουν την αλήθεια, η σύγκληση της Οικουμενικής Συνό-

δου καθίσταται αναγκαία και επείγουσα, εφόσον η αίρεση ταράζει και διαιρεί την Εκκλησία. Έργο της Οικουμενικής Συνόδου είναι η φανέρωση της αλήθειας της πίστης με τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος και η καταδίκη της αίρεσης με βάση την Αγία Γραφή και την Παράδοση της Εκκλησίας.

Αν ο Υιός ήταν κτίσμα, ο άνθρωπος θα παρέμενε θνητός, αφού δε θα ενωνόταν με το Θεό, γιατί το κτίσμα δε μπορεί να ενώσει τα κτίσματα με το Θεό... Γι' αυτό και ο Θεός στέλνει τον Υιό Του, ο οποίος γίνεται υιός του ανθρώπου με το να λάβει σάρκα κτιστή... Όλοι τώρα πια... απελευθερωθήκαμε και ενωθήκαμε με το Λόγο του Θεού. Αφού, λοιπόν, ενωθήκαμε με το Θεό, δε μένουμε πια πάνω στη γη, αλλά, όπως και Εκείνος είπε, όπου θα ευρίσκεται Αυτός εκεί θα είμαστε και εμείς... Και εκεί όπου βρίσκεται ο Χριστός, ποιος φόβος ή ποιος κίνδυνος μπορεί να υπάρξει;

(Κατά Αρειανών Β', 69, Β.Ε.Π.Ε.Σ. τόμ. 30, έκδ. Απ. Διακονίας, Αθήνα 1962, σελ. 237-238)

γ. Ο Μ. Αθανάσιος στην αθανασία...

Ο Μ. Αθανάσιος υπήρξε μεγάλη φυσιογνωμία της αρχαίας Εκκλησίας. Ανέλαβε την ευθύνη και το βάρος της κρίσης που ξέσπασε εξαιτίας της αίρεσης του Αρείου. Υπέστη πολλές διώξεις και έγινε το σύμβολο και ο ηγέτης των ορθόδοξων στην εποχή του. Με το συγγραφικό του έργο αναδείχτηκε δυναμικός αγωνιστής της ορθόδοξης πίστης και μαχητής στο χώρο του πνεύματος. Είχε το χάρισμα να διακρίνει τις συνέπειες των αιρετικών απόψεων για τον άνθρωπο και τη σωτηρία του και να τις αντιμετωπίζει δυναμικά. Η στάση του κληροδότησε στην Εκκλησία ένα υπόδειγμα αγωνιστή ιεράρχη και αταλάντευτου σε θέματα πίστης θεολόγου.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Ο Μ. Αθανάσιος αντιμετώπισε με τους αγώνες και το συγγραφικό του έργο την αίρεση του Αρείου.
- Η θεολογική σκέψη του Μ. Αθανασίου επηρέασε τις αποφάσεις της Α' Οικουμενικής Συνόδου.
- Η στάση του Μ. Αθανασίου απέναντι στους οπαδούς του Αρείου και την κρατική εξουσία αποτελεί υπόδειγμα επισκόπου και αληθινού ποιμενάρχη της Εκκλησίας στις δύσκολες στιγμές της.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Έτσι και η ζωή των πάντων, ο Κύριος και Σωτήρας μας Χριστός ... δέχτηκε και υπέφερε πάνω στο σταυρό το θάνατο που άλλοι και μάλιστα οι εχθροί του επινόησαν, τον οποίο εκείνοι θεωρούσαν φοβερό, ατιμωτικό και αποκρουστικό ... Συνέβη, λοιπόν, κάτι αξιοθαύμαστο και παράξενο: ο θάνατος δηλαδή που του επέβαλαν και θεωρούσαν ατιμωτικό, αυτός ήταν το σύμβολο της νίκης εναντίον του ίδιου του θανάτου ... Αν όμως κάποιος από εμάς, από φιλομάθεια και όχι από φιλονικία, θέλει να μάθει γιατί δεν πέθανε με άλλον τρόπο αλλά με το σταυρό, ας ακούσει και αυτός ότι δε μας συνέφερε με κανέναν άλλο τρόπο παρά μόνον με αυτόν να πεθάνει και

καλώς σταυρώθηκε ο Κύριος για χάρη μας. Γιατί, αν ήρθε για να αναλάβει την κατάρα που υπήρχε εναντίον μας, με ποιον άλλο τρόπο θα γινόταν ο ίδιος κατάρα, αν δε δεχόταν το θάνατο που επινοήθηκε για τους καταραμένους; Και αυτός ο θάνατος είναι ο σταυρός ... Πώς θα μας προσκαλούσε, αν δε σταυρωνόταν; Μόνον πάνω στο σταυρό πεθαίνει κανείς με απλωμένα τα χέρια. Γι' αυτό έπρεπε να υπομείνει ο Κύριος και αυτό και να απλώσει τα χέρια του: για να ελκύσει με το ένα τον παλαιό λαό (εβραίους) και με το άλλο τους εθνικούς και να συνενώσει και τους δύο στον Εαυτό Του ... Ήρθε, λοιπόν, ο Κύριος να καθαρίσει τον αέρα και να μας ανοίξει το δρόμο για τον ουρανό ... Και αυτό έπρεπε να γίνει διά του θανάτου. Γιατί με ποιον άλλο θάνατο θα γίνονταν όλα αυτά, αν όχι με το θάνατο που συντελείται στον αέρα, δηλαδή με το σταυρό; Γιατί στον αέρα πεθαίνει μόνον αυτός που θυσιάζεται διά του σταυρού.

(Μ. Αθανασίου, *Περί ενανθρωπήσεως* 24-25 Β.Ε.Π.Ε.Σ. τόμ. 30, έκδ. Απ. Διακονία, Αθήνα 1962, σελ 94-95).

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να σχολιαστεί στην τάξη το κείμενο: «Αυτός έγινε άνθρωπος, για να γίνουμε εμείς θεοί». Να συζητηθεί τι σημαίνει η φράση ότι οι άνθρωποι γίνονται «θεοί».
2. Ποια ήταν η θεολογική συμμετοχή του Μ. Αθανασίου στην Α' Οικουμενική Σύνοδο;
3. Να σχολιαστούν από το κείμενο τα εξής σημεία: «Έτσι και η ζωή ... ίδιου του θανάτου»· «Μόνον πάνω στο σταυρό ... στον Εαυτό Του».
4. Να συγκεντρώσετε στοιχεία για την Αλεξάνδρεια της εποχής του Μ. Αθανασίου από το μάθημα της Ιστορίας, αλλά και από όποιες άλλες πηγές μπορείτε να βρείτε με τη βοήθεια των καθηγητών σας. Κατόπιν να εντάξετε στο πλαίσιο αυτό και το πρόσωπο του Μ. Αθανασίου.

16. Μέγας Βασίλειος: ένας κορυφαίος ιεράρχης

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- τη ζωή και τη δράση του Μεγάλου Βασιλείου
- το θεολογικό και το κοινωνικό του έργο.

Τα χρόνια που ακολούθησαν την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο ήταν δύσκολα. Η αίρεση του Αρείου επιβίωνε και τα κοινωνικά προβλήματα στην αυτοκρατορία αυξάνονταν. Τότε εμφανίστηκε μια δυναμική προσωπικότητα στην Εκκλησία, η οποία αγωνίστηκε για την επίλυση των προβλημάτων και την οργάνωση της εκκλησιαστικής ζωής: ο Μέγας Βασίλειος.

α. Αγάπη για τον άνθρωπο, δύναμη και φως από την Καππαδοκία

Ο Μ. Βασίλειος γεννήθηκε το 330 μ.Χ. στην Καισάρεια της Καππαδοκίας. Καταγόταν από οικογένεια πλούσιων γαιοκτημόνων, με μάρτυρες στο παρελθόν της. Ο πατέρας του, Βασίλειος, ήταν ρητοροδιδάσκαλος (δικηγόρος) στη Νεοκαισάρεια του Πόντου. Τον νεαρό Βασίλειο μύησαν στην παράδοση και στο φρόνημα της Εκκλησίας η μητέρα του Εμμέλεια και η γιαγιά του Μακρίνα.

Ο Μ. Βασίλειος φοίτησε πρώτα στην Καισάρεια και κατόπιν στις σχολές της Κωνσταντινούπολης και της Αθήνας. Οι σπουδές του, με εξαιρετικές επιδόσεις, περιελάμβαναν φιλοσοφία, ιστορία, την αστρονομία, τη γεωμετρία, αριθμητική και ιατρική. Το 356 μ.Χ. ο Μ. Βασίλειος επέστρεψε στην πατρίδα του και εργάστηκε ως δικηγόρος. Η κλίση του προς το μοναχικό βίο τον οδήγησε να επισκεφτεί τα μοναστήρια της Αιγύπτου, για να γνωρίσει από κοντά το μοναχισμό. Όταν επέστρεψε από το ταξίδι του, μοίρασε την περιουσία του στους φτωχούς και έγινε ασκητής στον Ίρι ποταμό μαζί με το φίλο του Γρηγόριο από τη Ναζιανζό, τον μετέπειτα μεγάλο Πατέρα της Εκκλησίας, Γρηγόριο Θεολόγο.

Αυτό κάνουν οι πλούσιοι. Μαζεύουν τα αγαθά που είναι κοινά για όλους τους ανθρώπους και τα θεωρούν αποκλειστικά δικά τους... Αν αυτός που απογυμνώνει τον ντυμένο ονομάζεται λωποδύτης, αυτός που δεν ντύνει το γυμνό, αν και μπορεί να το κάνει, δεν είναι το ίδιο; Το ψωμί που φυλάς στην αποθήκη σου είναι του φτωχού. Τα ρούχα που κρατάς κρυμμένα στην αποθήκη σου είναι του γυμνού. Τα υποδήματα που σαπίζουν αχρησιμοποίητα είναι του ξυπόλυτου. Τα χρήματα που κρύβεις βαθιά στη γη είναι του φτωχού. Λοιπόν, τόσους αδικείς, όσους θα μπορούσες να βοηθήσεις και το αρνήθηκες

(Είς το «καθελώ μου τας αποθήκας», Β.Ε.Π.Ε.Σ. τόμ. 54, εκδ. Απ. Διακονίας, Αθήνα 1976, σελ. 64-65, 7-8).

*Μ. Βασίλειος
Μονή Ζωοδόχου Πηγής,
Πάτμος 17ος αι.*

Το 363 μ.Χ. χειροτονήθηκε πρεσβύτερος στην Καισάρεια και άρχισε τη δημόσια δράση του. Οργάνωσε τις μοναστικές κοινότητες και συνέταξε ασκητικά κείμενα. Συμπαραστεκόταν πνευματικά και δυναμικά στους πιστούς, όταν η κρατική εξουσία τους αδικούσε. Στο λιμό του 367/8 μ.Χ. ο Μ. Βασίλειος αναδείχτηκε σε αληθινό πατέρα, δίχως διάκριση για χριστιανούς, εβραίους και εθνικούς. Έπεισε τους πλούσιους να ανοίξουν τις αποθήκες τους για να σιτίσουν τους φτωχούς· κατασκεύασε καταυλισμούς για τους ασθενείς και τους εξα-

Δείτε, λοιπόν, πώς οι δικές μας αμαρτίες άλλαξαν και τη φύση, ακόμη και το κλίμα έγινε εχθρικό. Ο Χειμώνας δεν είναι υγρός και ξερός, αλλά γεμάτος παγωνιά και χωρίς χιόνια και βροχές. Η Άνοιξη έχει ζέστη, όχι όμως τις απαιτούμενες βροχές. Η ζέστη και το κρύο ξεπέρασαν τα φυσιολογικά όρια και βλάπτουν θανάσιμα τους ανθρώπους. Ποια είναι, λοιπόν, η αιτία αυτής της αταξίας και αναστάτωσης; Από πού προέρχονται τα καινοφανή αυτά φαινόμενα; Ως μυαλωμένοι άνθρωποι ας ερευνήσουμε. Μήπως ο κυβερνήτης του κόσμου δεν υπάρχει; Μήπως ο αριστοτέλης Θεός λησμόνησε την Πρόνοιά Του;... Σώφρων άνθρωπος δεν μπορεί να το υποστηρίξει. Αντίθετα, είναι ολοφάνερες οι αιτίες τους. Αν και κερδίζουμε, δε δίνουμε τίποτα σε κανέναν. Αν και επαινούμε τις ευεργεσίες, τις στερούμε από αυτούς που τις χρειάζονται. Αν και ελευθερωθήκαμε, είμαστε άσπλαχνοι απέναντι στους δούλους. Όταν πεινάμε, τρώμε, αλλά περιφρονούμε το φτωχό. Αν και ο Θεός είναι πλούσιος χορηγός, είμαστε σφιχτοχέρηδες και αδιάφοροι στις ανάγκες των φτωχών... Οι αποθήκες μας είναι γεμάτες από αγαθά, αλλά δεν ελεούμε αυτόν που στενάζει από τη δυστυχία. Γι' αυτό και η δίκαιη κρίση μας απειλεί. Γι' αυτό και ο Θεός δεν ανοίγει το χέρι Του. Εμείς αποκλείσαμε την αγάπη προς τον διπλανό μας ως αδελφό μας. Γι' αυτό και τα χωράφια μας είναι ξερά, γιατί πάγωσε η αγάπη ανάμεσά μας
(Ομιλία εν λιμώ και αυχμώ, Β.Ε.Π.Ε.Σ. τόμ. 54, εκδ. Απ. Διακονίας, Αθήνα 1978, σσ. 78, 79).

θλιωμένους· διοργάνωσε εράνους και συσσίτια και εργαζόταν άλλοτε ως γιατρός και άλλοτε ως απλός χειρωνακτας εργάτης.

Ο Μ. Βασίλειος εξελέγη αρχιεπίσκοπος Καισαρείας το 370 μ.Χ. και σύντομα συγκρούστηκε με την κρατική εξουσία που θέλησε να επιβάλλει στην Εκκλησία τις απόψεις του Αρείου. Διώχτηκε, συκοφαντήθηκε και απειλήθηκε η ζωή του. Αντιμετώπισε, όμως, τις δυσκολίες με σθένος και υπομονή. Το 372 μ.Χ. κτίζει τη «Βασιλειάδα», ένα τεράστιο συγκρότημα κτιρίων που περιελάμβανε νοσοκομείο, γηροκομείο, ορφανοτροφείο, σχολεία και ναό. Πάντα φρόντιζε για τα συμφέροντα των εργαζομένων, των αδικημένων και των χηρών.

Ασκητικός και ολιγαρκής, φιλάσθενος και αποκαμωμένος από τη διαρκή εργασία ο Μ. Βασίλειος αρρώστησε και την 31η Δεκεμβρίου του 378 μ.Χ. πέθανε. Κηδεύτηκε την 1η Ιανουαρίου του 379 μ.Χ. με πρωτοφανείς εκδηλώσεις τιμής και σεβασμού. Η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του την ίδια μέρα.

β. Ένας Ιεράρχης απέναντι στον κόσμο της αδικίας

Η κοινωνική ζωή βρισκόταν στο κέντρο του ενδιαφέροντος του Μ. Βασιλείου. Θεωρούσε τον άνθρωπο ως κατ' εξοχήν κοινωνική ύπαρξη και έδινε μεγάλη σημασία στις κοινωνικές του σχέσεις. Η κοινωνική ζωή στο Χριστιανισμό, κατά το Μ. Βασίλειο, είναι η εφαρμογή της αγάπης του Θεού στις ανθρώπινες σχέσεις. Όπως ο Θεός αγαπάει τους ανθρώπους, οφείλει να αγαπάει και ο κάθε άνθρωπος τον άλλο. Μέσα στην κοινωνία και στις σχέσεις που διαμορφώνονται, προσκαλείται ο άνθρωπος, ως πρόσωπο, να ζήσει μαζί με τους συνανθρώπους του με γνώμονα την αγάπη που όλα τα μοιράζεται και όλα τα συγχωρεί.

Ο Μ. Βασίλειος εδραίωσε με το έργο του το πρότυπο της κοινοκτημοσύνης. Ότι ανήκει σ'

Αυτός που αγαπάει τον συνάνθρωπό του δεν κατέχει τίποτε περισσότερο από αυτόν... Όσο κάποιος πλεονάζει στον πλούτο, τόσο υστερεί στην αγάπη

(Προς τους πλουτούντας, Β.Ε.Π.Ε.Σ. τόμ. 54, εκδ. Απ. Διακονίας, Αθήνα 1976, σελ. 67, 1).

έναν άνθρωπο ανήκει και στον πλησίον του. Αυτή, βέβαια, η στάση απαιτεί την ελεύθερη συγκατάθεση του ανθρώπου και δεν μπορεί να προέρχεται από κανενός είδους καταναγκασμό. Αλλά και η εργασία του ανθρώπου δεν πρέπει να αποβλέπει στην εξυπηρέτηση του στενού ατομικού συμφέροντος. Ο Μ. Βασίλειος τόνιζε ότι όποιος επιθυμεί την τελειότητα οφείλει «να εργάζεται νυχθημερόν για να βοηθάει αυτούς που έχουν ανάγκη». Η τέλεια κοινωνία, κατά τον Μ. Βασίλειο, προέρχεται από την πνευματική αλλαγή των ανθρώπων και δεν είναι αποτέλεσμα κοινωνικών συστημάτων, όσο εξελιγμένα ή δίκαια και αν είναι αυτά.

Γι' αυτό το λόγο ο Μ. Βασίλειος παρενέβαινε, όπου χρειαζόταν, για να βοηθήσει ανθρώπους που έπασχαν. Καταδίκασε όσους εκμεταλλεύονταν τους συναθρώπους τους και πλούτιζαν από τις συμφορές των άλλων. Κατηρίαζε την ακόρεστη επιθυμία για πλουτισμό. Στηλίτευε την αδικία και κατέκρινε τις διακρίσεις ανάμεσα στους ανθρώπους.

Ο Μ. Βασίλειος οργάνωσε και το μοναχικό βίο. Έβλεπε στη μοναστική ζωή να συμπυκνώνονται οι αρχές της αληθινής χριστιανικής ζωής. Η ενότητα των μοναχών και η σύμπνοια που πρέπει να τους διακατέχει (κείμενο *Ασκητικών Διατάξεων* «τελειότατη κοινωνία... πολλούς») προβλήθηκαν από τον Μ. Βασίλειο και για την κοινωνική ζωή των χριστιανών στις πόλεις.

Τρεις Ιεράρχες (από αριστερά, Μέγας Βασίλειος, Ιωάννης Χρυσόστομος, Γρηγόριος Θεολόγος). 16ος αι. Αρχαιολογικό Μουσείο Τιράνων, Αλβανία.

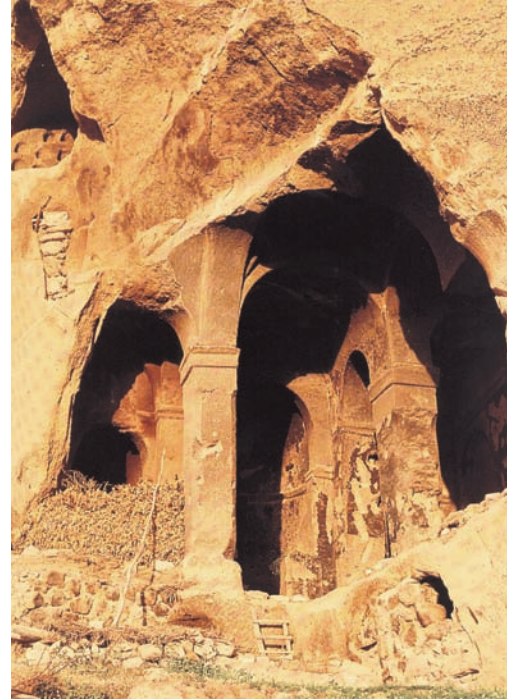
Τελειότατη κοινωνία ονομάζω αυτήν, όπου έχει καταργηθεί η ιδιοκτησία, έχουν εκλείψει οι προσωπικές διαφορές και έχουν εξαφανιστεί οι έριδες και οι φιλονικίες. Είναι η κοινωνία, όπου όλα είναι κοινά, οι ψυχές, οι γνώμες, τα σώματα, και όλα εκείνα με τα οποία τρέφονται τα σώματα. Κοινός είναι ο Θεός, κοινή η ευσέβεια, κοινή η σωτηρία, κοινά τα αγωνίσματα, κοινοί οι πόνοι, κοινά τα στεφάνια της δόξας. Οι πολλοί ένας είναι και αυτός ο ένας δεν υπάρχει μόνος του, αλλά ζει μέσα στους πολλούς

(Ασκητικές Διατάξεις, Β.Ε.Π.Ε.Σ. τόμ. 57 σσ. 42-43, 1).

γ. Οι επιστολές του Μ. Βασιλείου: εικόνα ενός Μεγάλου Πατέρα της Εκκλησίας

Το συγγραφικό έργο του Μ. Βασιλείου είναι μεγάλο και περιλαμβάνει έργα δογματικά, ποιμαντικά, ομιλίες και επιστολές. Ο Μ. Βασίλειος έγραψε περισσότερες από 300 επιστολές με ένα ευρύ θεολογικό και κοινωνικό περιεχόμενο. Με τις επιστολές του προτρέπει, συμβουλεύει, διδάσκει και καθοδηγεί.

Ο Βασίλειος αναδείχτηκε με το συγγραφικό του έργο σε ευαίσθητο εκκλησιαστικό ηγέτη. Διακρίνεται για τη διορατικότητα και την αποφασιστικότητα, τη σύνεση και την εργατικότητα του. Προσέφερε την πολύτιμη βοήθειά του προς όλους τους ανθρώπους, ανεξαρτήτως εθνικότητας, θρησκείας, κοινωνικής τάξης, φυλετικής ή άλλης διάκρισης. Συγχρόνως, με κριτήριο την ορθή πίστη αγωνίζεται με όλες του τις δυνάμεις για την οργάνωση και την ενότητα της Εκκλησίας.

Βυζαντινές λαξευτές εκκλησίες στην Καππαδοκία.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΣΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Ο Μ. Βασίλειος οικοδόμησε την «Βασιλειάδα» και οργάνωσε το μοναχικό βίο. Η θεολογία του έχει ως κέντρο τον άνθρωπο που υποφέρει και καταπιέζεται.
- Ο Μ. Βασίλειος πρόβαλε τις αρχές της κοινοκτημοσύνης και της αλληλεγγύης μεταξύ των ανθρώπων.
- Οι επιστολές του Μ. Βασιλείου ερμηνεύουν και δίνουν λύσεις σε φλέγοντα εκκλησιαστικά, κοινωνικά, ηθικά και δογματικά ζητήματα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Να γράψετε σε μια παράγραφο 100 περίπου λέξεων τις σκέψεις που σας δημιουργεί το κείμενο: «Αυτός που αγαπάει...αγάπη».
2. Να δώσετε ένα χαρακτηρισμό για τον Μ. Βασίλειο με βάση τις πληροφορίες που πήρατε από αυτή την ενότητα.
3. Με τη βοήθεια του θεολόγου καθηγητή σας, και των φιλολόγων καθηγητών του τμήματός σας, να ανατρέξετε σε άλλες πηγές (ιστορικές, λογοτεχνικές, αρχαιολογικές) για να συλλέξετε πληροφορίες για την Καππαδοκία: για τα πρόσωπα, τον πολιτισμό, την ιστορία της. Το υλικό να παρουσιαστεί είτε στην τάξη είτε σε σχολικό περιοδικό με τη μορφή κειμένου και εικόνων.
4. Να σχολιάσετε, με τη βοήθεια του καθηγητή σας, το κείμενο «Δείτε...ανάμεσά μας» και να επισημάνετε τα διαχρονικά μηνύματα που προβάλλει.